Jedna

Do krku se mu tlačil kyselý pach zvratků. Měl ho jako v ohni… Ne, jako by mu do něj někdo nalil žíravinu. Otevřít oči… Nepomohlo. Nic se nezměnilo, svět zůstal stejný. Temný, zlý, nebezpečný. Neznámý… John Wallace přitom jasně cítil, jak se mu pohybují oční víčka i jak se mu obracejí řasy, otírající se o cosi… Ano, o pásku! Někdo mu musel zavázat oči.

Srdce se mu rozbušilo, tlouklo mu v hrudi jako sbíječka, jako by se chtělo probít přes žebra z hrudi ven. Začala se ho zmocňovat panika. Dobře věděl, jak různou podobu na sebe mohou brát záchvaty úzkosti, tohle ale bylo něco jiného, než co už tolikrát zažil. Tentokrát si s ním nehrála mysl upírající se kamsi do minulosti, vyvolávající dávné démony, obrazy toho, co viděl, co zažil a na co chtěl navždy zapomenout. Přes to, jak to bylo strašné, to ale byly *jenom* obrazy. Bylo to neskutečné, bylo to *bezpečné*. To, co se dělo nyní, bylo zcela reálné. Skutečné, neznámé a děsivé.

Zkusil pohnout rukama. Ne, ani to nešlo! Na zápěstích ucítil překvapivě měkký tlak pout. Měkký, ale nepřekonatelný, nepoddajný a definitivní. *Jako by to bylo hedvábí*. Nohy na tom byly stejně, na kotnících musel mít tedy něco velmi podobného. Podle toho, co byl schopen zaznamenat, podle chladu, který cítil po těle, neměl na

sobě oblečení, s výjimkou spodků. Někdo ho tedy musel vysvléknout. Kdo? Proč?

Odkudsi z bezprostřední blízkosti zaslechl nějaký pohyb. Měkké kroky tlumené tlustým kobercem. Plíživé, děsivé. Děsivější než to ticho předtím.

Nehýbej se. Mlč.

Poslouchal, jak zvuk krouží okolo něj, je stále blíž a blíž, a pokoušel se nedat žádným způsobem najevo, že už je vzhůru. A pak… prudký závan vzduchu následovaný ranou do žaludku. Bolestí se zkroutil a vykřikl.

„Prosím, ne!“ pokoušel se obměkčit toho někoho neznámého a z vlastního hlasu jasně slyšel hrůzu, co se ho začala zmocňovat.

Záhadný násilník se přesunul na opačný konec místnosti jako žralok, který se po prvním ochutnání oběti teprve chystá k definitivnímu vražednému útoku, a pak se ozval hluk – důvěrně známé úvodní akordy *Cool Clear Air* od Rogue. Výkonné reproduktory vytočené naplno se rozduněly hlubokými basy a Wallace znovu, ještě více zalitoval toho, že se mu nepodařilo utajit, že už je při vědomí, protože mu došlo, že hlasitá hudba, kterou ten neznámý pustil, má přehlušit volání o pomoc. O pomoc, kterou by teď přímo zoufale potřeboval. Ten kdosi, kdo okolo něj kroužil, se mu chystal ublížit. A chtěl, aby přitom byl Wallace při plném vědomí.

Představil si Leonu, tu exotickou tanečnici a polykačku ohně, bydlící přímo nad ním. Kdyby tak přišla, zabušila na dveře a chtěla, aby ztišil ten randál, a pak pochopila, že je něco špatně, a zavolala policii!

Naděje uvadla tak rychle, jako vykvetla. Leona si z hluku nikdy nic nedělala. Stejně jako Levineovi, co bydleli pod ním. Silné cihlové zdi bývalé kaple účinně tlumily jakýkoliv hluk, což společně se zásadou žít a nechat žít, kterou vyznávali všichni nájemníci, znamenalo, že si jenom málokdo na něco vůbec kdy postěžoval.

Wallace neměl pochopitelně ani tušení, jak dlouho byl v bezvědomí, ale až do chvíle, než vstal od počítače a zamířil ke dveřím, aby zareagoval na bušení na dveře, které odstartovalo celou tuhle noční můru, byl přesvědčený, že být sám je nejbezpečnější způsob, jak se vypořádat se životem. Skutečné vztahy s sebou přinášely vždycky jenom utrpení, a on je proto omezil na zdvořilé, povrchní úsměvy. Dobrý den, jak se máte, na shledanou. Slova, slova, slova. Zdvořilosti nevyžadující odpovědi, fráze, které nebylo třeba poslouchat. Až doteď byl přesvědčený, že se od jiných lidí nemůže nadít ničeho dobrého. Jedině zklamání, zrady a bolesti. Takže bylo lepší se jim vyhýbat. Teď, když tu ležel na zemi, zranitelný a vyděšený, uvědomoval si, že kdyby existovala jedna osoba, jenom jedna jediná osoba na celém světě, které by na něm záleželo, mohla by ho teď zachránit.

Tím, že by přišla…

Další hluk. A to přímo nad ním. Cosi dutě udeřilo do jednoho z těch starých trámů, co na ně upozorňoval podnikavý realitní agent, když mu předváděl krásy bytu v téhle odsvěcené kapli. Že prý původní okna s lomenými kamennými oblouky nabízejí výhled na jednu z nejbohatších londýnských ulic. To si nemůžete nechat ujít! A ta upravená společná zahrada! Sprchovací kout! Šatna! Světlá pracovna! Velká kuchyně s jídelnou!

Všechny ty věci, co se mu zdály být tak důležité a co teď byly jen nepodstatnou poznámkou pod čarou jeho života…

Co bylo důležité teď*, to byla svoboda. Útěk.*

Pohyb. Hned vedle jeho hlavy. Srdce se mu rozběhlo ještě rychleji a dech se zkrátil o něco více, jak se panika prohlubovala. Někdo – osoba, které otevřel dveře – mu pozvedl hlavu.

Něco…

Ne! Ne! Ne! To nemůže být pravda!

Cosi mu proklouzlo nad hlavou. Pokud nebude myslet na to, *co* to je, nebude to skutečné. Zmizí to a on se z té noční můry probere.

Není to skutečné. Musí to být drogový rauš. Sen. To není opravdový život. Ne!

Smyčka se utáhla a Wallace si už nemohl nic nalhávat. Kolem krku měl provaz. Provaz, který se začal utahovat.

„Bude to jednodušší, když se postavíš," ozval se hlas. Zněl odkudsi z prostoru nad ním a za ním. Hluboký, vážný, neznámý, střízlivý a ledově chladný, s přízvukem typickým pro dobře situovaného a dobře vzdělaného Brita či Američana. Hlas plný nenávisti. Hlas plný odhodlání. Wallace pořád ještě tak trochu doufal, že je to jenom drsný kanadský vtip, který zašel příliš daleko. Že se na jeho účet baví nějaký kolega, na něhož dávno zapomněl. Přítel, kterého neměl. Soused, jemuž nikdy nevěnoval pozornost, a on mu to oplácel stejným. Někdo, kdo má na něj vztek za cosi, co si myslí, že mu provedl. Ale ten hlas neznal. Pokud to tedy byl žert, musel ten, kdo si ho vymyslel, zaplatit nějakému herci. Upnul se na tu myšlenku jako na maják v temnotě, maják, poskytující naději.

Bože, ať je to herec…

„Prosím," zachraptěl. „Nedělejte to."

Vzpomněl si na Kábul. A nebyla to vzpomínka, z níž by mohl čerpat sílu. Tam je viděl… Vybavil si ty otrhané odsouzence, jak se pomalými, šouravými a bezmocnými krůčky vlečou k šibenici. A jak se na ně díval a uvažoval, proč se ani jeden z nich nepokusí utéct. Ještě pořád cítil tlak fotoaparátu na tváři, díval se na ně skrz hledáček a pokoušel se na tuto svou otázku nalézt odpověď v jejich očích. Muži, obyčejní řadoví pěšáci jakési militantní skupiny, která se snažila svrhnout afghánskou vládu, ale hleděli k zemi. Po celou dobu nepohlédli k nebi, teprve až dorazili k nejspodnějšímu z několika schůdků vedoucích vzhůru. Teprve pak spatřil oči prvního z nich. Otrhanec vzhlédl

ke svému osudu, cvakla závěrka a fotoaparát zachytil přesně tu pravou chvíli. Chvíli, kdy se z mužových očí dala vyčíst prázdnota porážky, chvíli, kdy oheň, jenž oživuje lidskou duši, navždy začíná vyhasínat.

Nejsi přece jeden z nich! křičel v duchu sám na sebe a cítil, *doufal*, že v něm ten oheň života pořád ještě plane. *Pokud se postavím*, uvažoval, zatímco se smyčka utáhla pevněji, *může se mi podařit máchnout kolem sebe a zastihnout toho chlapa nepřipraveného. Riskantní, ale pokud nic neuděláš, stejně jsi mrtvý.*

Vrávoravě se vztyčil, v pohybu vzhůru mu teď pomáhal tah provazu obtočeného kolem krku. Když konečně stál, napjal uši, vyčkával na správnou chvíli. Provaz se ještě o něco více napjal a smyčka mu stiskla průdušnici, ještě pořád ale zbývalo dost vůle. Ještě pořád mu zbývalo dost dechu. Napjal svaly. Téměř dvacet let se na tenhle okamžik připravoval…

Jeho první trenér aikida, Shiodin Bal, mu vyprávěl historky o skutečných bojovnících, kteří jsou schopni vítat vlastní smrt jako přítele, s nímž se naučili žít. Čtrnáctiletému klukovi z West Hampsteadu to znělo tak úžasně a romanticky! Kulil oči a snil o tom, že jednou bude taky takový. Všechno, co se za uplynulé roky naučil z nejrůznějších bojových technik, ale počítalo s tím, že bude mít volné ruce a nohy. Teď, když měl kolem krku skutečnou smyčku, nebylo na tom boji nic úžasného, nic heroického. Nic romantického. Šlo o prosté přežití.

Cosi zaskřípělo v prostoru před ním, vytušil tam pohyb. Vyskočil, vymrštil vpřed obě nohy, vyrazil jimi jako beranidlem, nebral na nic ohled, položil se do toho celým tělem. Když je ve hře vše, je do toho také všechno třeba dát! V duchu si už maloval obrázek toho, jak se jeho nohy střetávají s útočníkovou hlavou, jak se tajemný muž kácí k zemi, on se osvobozuje a pak triumfálně celý příběh vypráví dvojici užaslých policejních důstojníků, kteří přijedou zločince zatknout.

Realita bohužel s touto představou neměla mnoho společného…

Wallaceovy nohy se dostaly s bídou na úroveň výšky kolenou neznámého násilníka, tak obtížné bylo se svázanými kotníky vyskočit. A ještě horší bylo, že v prostoru, do něhož zamířily, nebylo nic. Nic než vzduch! Wallace dopadl zpátky na záda, krk ve smyčce ohnutý v nepřirozeném úhlu. Pokud by útočník včas lano nepovolil – jako páníček vodítko příliš divokého pejska –, byl by si srazil vaz jenom vlastní vahou. V duchu se pod tíhou selhání zhroutil. To, co provedl, připomínalo mnohem spíš nezdařenou sebevraždu než pokus o útěk.

„Bude jednodušší, když se postavíš," ozval se znovu ten hluboký hlas. Nezněl z něj žádný vztek, žádné zklamání, prostě to jenom konstatoval, jako doktor vyslovujícího diagnózu. Jako muž, který se k něčemu odhodlal a který se nenechá ve svém odhodlání zviklat směšnými pokusy toho, jemuž nasadil smyčku na krk.

Nebo jako veterinář, když mluví ke zvířeti. Zvířeti, které vedou na porážku…

Když se Wallace znovu škrábal na nohy, cítil, jak se chvěje. Hudba se opět změnila. *Polarized* od Seven Lions. Nervní, náladová, vzdušná hudba. Až teď Wallace pochopil, o čem vlastně ta píseň je.

O tom, že někdy přicházejí druhé šance, o oslavě života.

Nezasloužím si tu zemřít.

Ve chvíli, kdy mu mysl tato slova zformulovala, si Wallace uvědomoval, že vyjadřují jenom zoufalou prosbu blázna, ne muže, který toho viděl za svůj život ve světě dost a dost, aby mohl pochopit, že každý den umírají desítky tisíc lidí, kteří si to nezaslouží.

„P-prosím. D-dám vám, co budete chtít," zaškemral. Pásku přes oči mu promáčely slzy a třesoucí se hlas jasně vypovídal o tom, že už se zlomil, že už přišel i o poslední zbyteček odhodlání. Tohle nebyl žert. Neexistovala žádná možnost útěku jako v dobrodružném filmu, kdy se v poslední vteřině *něco* stane. Byl tu jenom on, místnost a neznámý muž, který držel konec smyčky obtočené kolem jeho krku.

Další pohyb. Cosi se dotklo jeho kůže. Wallace ucukl, pak si ale uvědomil, že je to jenom ruka. Ruka v rukavici. Kožené nebo gumové. Chladná, ale měkká.

„P-prosím, ne," zakňučel.

Ruka v rukavici ho popadla za paži a pevně stiskla. Pak ucítil pohyb v prostoru mezi zápěstími a náhle měl ruce volné – pouta zmizela. Zaplavila ho vlna úlevy, úlevy, jakou ještě nikdy nezažil, zatímco se neznámý sklonil k zemi a zbavil ho pout okolo kotníků.

„Děkuji, děkuji," zaskřehotal.

Ne, necítil potřebu zjišťovat, kdo je ten muž, ani proč ho chtěl za něco potrestat, byl rozhodnutý mu odpustit. Díky němu si uvědomil vlastní smrtelnost a vzal si z toho ponaučení. *Pořiď si řetěz na dveře.* V duchu se chichotal, jak se ho zmocňovala hysterická euforie. *Nevěř cizincům. Kup si psa. Velkého psa.*

Další pohyb, tentokrát těsně u hlavy, a Wallaceovi zmizela páska přes oči. Všechno cenné, co v místnosti bylo, zůstalo na svém místě, to jenom potvrzovalo, že muž sem nepřišel loupit. Zatím ale ani neviděl toho vtipálka, protože o koho jiného mohlo jít?

„Už ten provaz můžete pustit," navrhl Wallace s obnovenou sebedůvěrou. Pokusil se otočit hlavu, smyčka byla ale utažena příliš pevně. „Dobře!" zachraptěl.

Ve vlastním hlase zaslechl střípek pochybnosti a čerstvě nabytá sebedůvěra zase uvadla. A když zahlédl, co se k němu blíží, zmizela úplně. Koutkem oka sledoval ruku v černé rukavici, jak k němu přistrkuje kuchyňskou židli, omlácené konce jejích noh se prodírají vysokým vlasem tkaného koberce.

„Nahoru," nařídil mu násilník a silně škubl provazem. Smyčka se stáhla a stiskla mu ohryzek tak silně, že nebyl schopen nic říct. Každý pokus dostat do plic doušek životadárného vzduchu bolel. Nenáviděl své nohy. Nenáviděl je za to, že uvěřily, že jim bude dopřán odpočinek

na židli. Nohy, které by ho mohly nést třeba patnáct mil daleko, kdyby mohl utéct, se teď ukázaly tak slabé, protože uvěřily té lži. Protože poslušně vykročily, aby splnily příkaz. Proklínal své zrádné tělo, které se škrábalo nahoru na židli, zatímco ho pevně utažená smyčka táhla výš a výš. Pohlédl nad sebe na omšelý a věkem poďobaný trám a zalitoval toho, že ho nechal ošetřit přípravkem proti červotoči, když zjistil, že je jinak nepoškozený. Kéž by pro jednou nebyl takový perfekcionista! Kdyby byl typem člověka, který podobné věci odkládá na pozdější a pozdější dobu, zbývala by tu naděje, že se prožraný trám pod vahou těžkého provazu a ještě mnohem těžšího lidského těla prolomí.

Teď, když už mu oči nekryla páska, cítil, jak mu po ostře řezaných tvářích stékají slzy. Když byla smrt tak blízko, nezbývalo mu než si přiznat, že to, jak žil, bylo jenom velkým zklamáním. Omylem. Natolik se zaměstnával zaznamenáváním životů jiných lidí, že s tím svým neudělal vůbec nic. To, že odejde z tohoto světa, na něm nezmění nic, a jediné, co po něm zůstane, bude pár fotografií, na které se brzy zapomene nebo se ztratí.

Všichni jsme slabí. Všichni jsme zklamali. A všichni zemřeme.

Když tak hleděl na ten trám, uvědomil si, že v něm už něco zemřelo právě teď. Naděje. Jako to zaznamenal u těch otrhaných rebelů, které fotografoval v Kábulu, ani v sobě samotném teď necítil nic jiného než tupou prázdnotu porážky.

Na okraji zorného pole zaregistroval jakýsi pohyb. Sklonil zrak a to, co viděl, ho naplnilo hrůzou. Ne, jenom to prohloubilo tu hrůzu, kterou už cítil. Muž měl na nohou těžké černé boty, černé kožené kalhoty a na trupu cosi jako černou neprůstřelnou vestu, kevlarový krunýř. Na obličeji měl černou bojovou masku s otvorem pro ústa krytým drátěnou mřížkou a kulaté, neprůhledné černé brýle. V jejich sklech zahlédl Wallace nezřetelný odraz sebe samotného – *jako bych už byl duch, jako by se mi ten odraz vysmíval a ukazoval mně, v co*

se proměním. Útočníkovo oblečení doplňoval dlouhý černý kožený kabát se zářivou fialovou podšívkou. *Superhrdina*, pomyslel si tupě. *Postava z hloupého komiksu pro hloupé děti…* Jenomže na té postavě před ním nebylo nic hrdinského, nic vznešeného, nic obdivuhodného. Dokonce i přes tu masku Wallace cítil ledovou a sžíravou nenávist, která z muže vyzařovala.

Kdo to je? Sériový vrah? Ne. Není přece možné se jenom tak setkat se sériovým vrahem. To nemůže být! To se stává jenom ve filmech.

Wallace se teď dokázal povznést nad vlastní strach a pokoušel se pátrat v paměti. Najít někoho ve své minulosti, komu ublížil. To, jak relativně nudně a bezúhonně žil, ho teď sice znechucovalo, ale vyplývalo mu z toho, že není nikdo, kdo by si ho přál zavraždit. Nikdo neměl přece důvod se mu mstít!

Ten šílenec se musel splést!

„Máte…“ Pokusil se pokračovat, ale slova mu uvízla v hrdle, jak mu hlasivky drtila stažená smyčka. Nad strachem teď vítězila zlost, celým tělem mu projela vlna vzteku.

Umřu tu bez důvodu, jenom proto, že ta zrůda má špatnou adresu!

Pokusil se zakřičet, ale slovům se nepodařilo prodrat se ze sevřeného hrdla, pouze jeho oči s hrůzou sledovaly muže…, jak odkopává židli.

Čas se zpomalil…

Jako by zůstal viset ve vzduchu, jako by nepotřeboval žádnou oporu, a přesto by pro něj neplatily zákony zemské přitažlivosti, jako by nic neváţil a mohl létat, *jako by mohl žít navždy*.

Co kdyby mohl žít navždy?

Udělal by všechno jinak! *Začal by znovu. Našel by smysl života. Možná by dokázal život s někým sdílet?*

S Connií?

Proč padá?

To není správné. Teď nemůžu umřít. Teď, když jsem…

Čas se zase rozběhl a Wallace spadl dolů, váha jeho těla se napřela proti smyčce, která se mu sevřela okolo krku jako prsty okolo tuby se zubní pastou. A stejně jako ony jej tvrdě a krutě stiskly. Překvapilo ho, jak slabý ten krk je, neschopný čelit tlaku – zhroutil se pod stiskem provazu bez náznaku odporu.

Na rozdíl od popravy odsouzených vojáků v Kábulu nepadalo jeho tělo dostatečně dlouho na to, aby si vlastní vahou zlomilo vaz, a Wallace pochopil, že teď se bude dusit, krutě a v agonii, až přestane dýchat. Pomalu.

Ruce se natáhly ke smyčce, ta ale byla tak těsná! Její vlákna se mu zařezávala do krku, stávala se součástí masa, součástí jeho samotného. Prsty proto pokračovaly dále, nahoru, k provazu táhnoucímu se mu nad hlavou. Plazily se po něm, šmátraly, chytaly se ho, povytáhly jeho vlastní váhu vzhůru… A smyčka se přestala zařezávat víc a víc, neuvolnila se ale ani o kousek.

Šokovalo ho, jak je pro své vlastní svaly těžký, jak rychle mu tím napětím začínají slábnout paže. Všechny ty hodiny strávené v posilovně, to, jak byl dychtivý posílit tělo natolik, aby obstálo fyzickým nárokům jeho práce. Ta posedlost se přece musí nakonec vyplatit! Podaří se mu vytáhnout se nahoru a potom i přemoci útočníka, který si ho s někým musel splést.

Celé tělo se mu chvělo zoufalou snahou udržet se ve vzduchu. Byl přece silný! Byl přece odhodlaný. Byl přece rozhodnutý se nevzdat. Kdyby se toho lana teď pustil, kdyby nechal váhu svého těla tu smyčku opět začít stahovat, cítil by se vlastní smrtí skoro stejně vinný jako za ni mohl ten maskovaný muž, který mu ji uvázal kolem krku. Vydrží. I přes bolest, která ho drtí. Vyšplhá se po provazu až k trámu, dostane se z dosahu svého rádoby vraha. Aikido ho naučilo ovládat mysl i tělo.

John Wallace se nevzdává.

… stejně jako předtím nohy, teď jeho mysl a vůli zradily paže. Teď, když bylo nejvíce zapotřebí jejich síly, ukázaly se být slabé, roztřesené, bezmocné. I když se jim pokoušel přikázat, aby bolest ignorovaly, klesly mu náhle vyčerpaně podél těla. Nohy začaly kopat do vzduchu a krk se mu svíral celou vahou jeho těla. Wallace konečně pochopil, že žádná možnost útěku neexistuje.

Umírám.

To, co se vždycky říkávalo, nebyla pravda, před očima mu neproběhl celý život. Stačilo jenom těch pár nejbolestnějších okamžiků.

Smrt rodičů.

Zmučená tělíčka afghánských dětí, kvůli nimž se musel vrátit domů.

Connie.

Vřelá, sladká, něžná Connie, její slzami zalitý smutný obličej plný lásky, když se na něj dívala.

Měla pravdu a on teď, mnohem více než kdykoliv předtím, litoval toho, že ji nechal odejít.

Skrz volně proudící slzy pohlédl dolů na maskovaného muže, který netečně přihlížel tomu, jak je jeho oběti vymačkáván život z těla. Plíce plné vydýchaného vzduchu hořely touhou vypudit ho ven. Oči se začaly obracet vzhůru a stále výš a výš, jak se pokoušely vypadnout mu z důlků.

Je mi to líto.

Je mi to líto.

Měl jsem žít lépe…

Měl jsem…

Výčitky byly to poslední, co si uvědomil předtím, než ztratil vědomí. Pouze ze setrvačnosti se jeho tělo houpalo ještě i potom, co nohy přestaly kopat.

V posledních okamžicích své existence se stal kyvadlem…